treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 458 — Barcelona, 6 de decembre de 1.976 — Preu: 10 pessetes

Llibertats o Abstenció

EDITORIAL

D'una campanya formalment neutra quant al vot afirmatiu o negatiu en el referèndum del dia 15, el govern ha passat ja a la propaganda del "sí". La consulta del reformisme pren així els eslogans propagandístics dels referèndums franquistes. Les "razones para el sí" són ja a la TV, a la ràdio, a la premsa i al carrer. I, al mateix temps, la repressió contra la propaganda abstencionista: l'exabrupte de Martín Villa s'ha traduït en un seguit de prohibicions de mítings i actes públics, en una colla de detencions a tot Espanya. Està clar: aquest és un referèndum sense garanties democràtiques. Així ho han comprès la major part de les forces polítiques del país, les organitzacions sindicals, amplis sectors de la població. A tot Espanya ha començat la campanya per l'abstenció activa. I Catalunya no n'és una excepció: bona part de les organitzacions polítiques, les centrals sindicals, un nombre considerable d'entitats i associacions de tota mena han cridat a la campanya per l'abstenció. Cartells, pintades i octavilles han aparegut als carrers i places de Catalunya, a les fàbriques i als barris. Nombroses assemblees democràtiques locals i comarcals han convocat actes públics i manifestacions. Personalitats de diferents sectors han començat a signar documents reclamant llibertat per a qualsevulla consulta electoral. Algunes UTT, sobretot al Baix Llobregat, han pres l'acord de convocar assemblees a les fàbriques i aquestes, on ja s'han celebrat, han acordat l'abstenció. Ha estat repartida per tot Catalunya a mà l'edició extraordinària de TREBALL, de prop de 100.000 exemplars. La declaració del Comité Executiu cridant a l'abstenció s'ha dut, a molts llocs (Santa Coloma n'és un exemple) casa per casa després de ser reproduïda, fins ara, en més de 250.000 exemplars... Els sectors avançats del nostre poble han copsat la importància d'aquesta gran batalla.

Però no és suficient, cal que tota la població faci seva la campanya, que hi participi activament, denunciant la repressió, trencant la legalitat reformista, col.locant en el centre de les preocupacions de tothom la necessitat d'aconseguir les llibertats, fent que ressoni per tot arreu la consigna "Sense llibertats abstenció". O bé aquesta altra: "Abstenir-se avui és votar amb llibertat demà".

pàgina 5

LA COS: NO VOTAR

La Coordinadora d'Organitzacions Sindicals ha cridat tots els treballadors a l'abstenció en el referèndum del dia 15. La COS diu, entre altres coses:

"Un referèndum sense llibertats és una farsa que hem de rebutjar. En el referèndum no s'hi ventilen només qüestions polítiques. La reforma del Govern comporta la congelació salarial, l'acomiadament lliure, l'atur, la negativa a reconèixer la llibertat sindical i el dret de vaga. En un mot, l'intent, sota altres formes, de perpetuar la manca de llibertats i de fer carregar al damunt dels treballadors la crisi econòmica.

"Les Organitzacions Sindicals de la COS ens oposem a un referèndum celebrat en aquestes condicions, i cridem tots els treballadors de l'Estat a practicar una abstenció activa, és a dir, el no anar a votar.

"Considerem que han de celebrar-se assemblees a tots els centres de treball, en les quals s'expliqui el sentit d'aquest referèndum i s'insisteixi en l'abstenció.

"No votar és una manera concreta i actual d'apropar-nos a la llibertat sindical i a la democràcia en el nostre país".

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA DAVANT EL REFERÈNDUM

"MOBILITZACIÓ MASSIVA"

Que l'Assemblea de Catalunya s'hagi de reunir encara en la semiclandestinitat per prendre acords sobre el referèndum és tot un símbol. Tal és, però, la realitat política, en el marc de la qual s'inscriu l'acord de la XXIII Permanent que debat profundament la convocatòria del referèndum i pren l'acord d'iniciar una campanya d'abstenció activa reivindicant les Llibertats, l'Amnistia i l'Estatut d'Autonomia com a condicions prèvies per a qualsevol consulta democràtica. Tal és el to de la crida, que reprodum parcialment:

"La llei de reforma política és antidemocràtica, primer, perquè ha estat elaborada al marge del poble; segon, perquè viola els pactes internacionals dels drets humans signats, però no ratificats, pel govern espanyol; tercer, perquè pretén restringir les llibertats polítiques i sindicals i manté la discriminació contra determinats partits polítics de l'oposició democràtica; quart, perquè manté la discriminació contra les nacionalitats, en no preveure cap modificació de l'actual situació d'opressió nacional i cultural. Per a Catalunya, representa la continuïtat en el reconeixement de les nostres llibertats nacionals.

"El referèndum és l'operació política més important plantejada actualment pels hereus reformistes del franquisme, que pretenen que el poble legitimi la seva continuïtat. Però obliden que un referèndum sense llibertats, sense llibertat de propaganda per a totes les opcions possibles, sense lliure accés de tots els partits polítics a tots els mitjans de comunicació, és un referèndum que no té cap valor excepte el d'assegurar, mitjançant la repressió i la manipulació de l'opinió pública, una victòria del govern amb els percentatges prèviament establerts. Si es mantenen aquestes condicions, el referèndum serà una farsa, una burla del que ha de ser tota consulta electoral lliure

"Per tant, enfront del tercer referèndum del franquisme, l'Assemblea de Catalunya crida el poble a mobilitzar-se massivament en favor de l'abstenció activa i de l'alternativa democràtica, coincidint amb la presa de posició de la Plataforma d'Organismes Democràtics. En aquest sentit, cal que tothom sàpiga que l'abstenció no solament és legítima sinó que, malgrat les amenaces del ministre de la Governació, no pot ser legalment prohibida ni sancionada. L'Assemblea creu que, per als catalans, és un deure reivindicar el dret del nostre poble a l'autonomia, a l'autogovern. I només amb el restabliment provisional dels principis i institucions configurats en l'Estatut del 32 podrem considerar que existeixen les condicions mínimes que poden garantir l'exercici de les llibertats nacionals de Catalunya.

"Mentre subsisteixi la repressió contra l'oposició democràtica, mentre no es reconeguin els partits polítics sense exclusions, mentre no obtinguem l'amnistia total per als presos polítics i el lliure retorn dels exiliats, l'abstenció activa al referèndum és la posició més conseqüent per a tots els qui vulguin el restabliment de les llibertats democràtiques. L'abstenció, per tant, equival a un vot per la llibertat, per l'amnistia i per l'Estatut d'Autonomia".

CAP GARANTIA REAL DE DEMOCRÀCIA

SÍ? NO? ABSTENCIÓ!

No es pot votar "no" al referèndum perquè la Llei de Reforma milloraria la situació anterior. Votaran "no" els enemics de qualsevol canvi, per petit que sigui, en un sentit democràtic, és a dir, l'ultra-dreta feixista.

Però tampoc es pot votar "sí" perquè el referèndum està mal plantejat. La llei que fan plebiscitar no dóna cap garantia real de democràcia:

-No estableix la legalització de tots els partits polítics sense excepció.

-No promet l'amnistia sense exclusions.

-No reconeix de manera efectiva les llibertats de reunió, associació, expressió i manifestació.

-No contempla l'ús equitatiu per part de tots els corrents polítics dels mitjans de comunicació oficials, particularment la TV.

-No preveu la supressió del "Movimiento", el qual, juntament amb els governadors civils i les altres autoritats establertes, són un aparell molt poderós per influir sobre l'opinió pública al moment de votar.

Aquest referèndum, doncs, no serà un acte democràtic.

¿Què pretén el govern Suárez amb aquest referèndum? Pretén obtenir un suport popular per dur endavant la seva operació de canvi pseudo-democràtic.

La gent que voti "sí" votarà per la democràcia. Però el govern afirmarà que han votat per la *seva* operació pseudodemocratitzadora. Això és deshonest.

Només es podria evitar aquèsta deshonestedat si el govern i l'oposició hagessin arribat a un acord per tal d'avançar cap a la democràcia sense donar d'entrada privilegis polítics a ningú.

¿Com evitar que el referèndum tingui aquest resultat injust i deshonest? Amb l'ABSTENCIÓ!

L'abstenció no ajudarà els ultra-feixistes, perquè en qualsevol cas els partidaris del "no" són una ínfima minoria. ¿Quin resultat tindria l'abstenció massiva? Demostrar clarament que el govern, mentre actui amb aquest esperit sectari i exclusivista, no pot tenir el suport del poble. I obligar moralment el govern a negociar amb l'oposició par anar cap a un procés constituent realment democràtic.

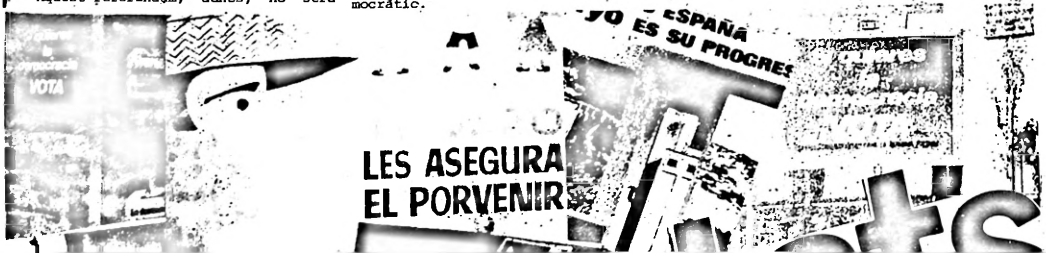

el moment polític

DEL FRANQUISME A LA REFORMA

La batalla per la democràcia està plantejada a un nivell diferent que mesos, i fins i tot setmanes, enrere. Després de l'aprovació per les Corts del projecte de Reforma, no podem parlar d'una situació purament franquista, ja que, sota la pressió democràtica de la societat, la Reforma ha desmuntat, a la pràctica, una part molt important del bunker.

La nova situació política en què ens trobem no és, però, el resultat de la voluntat democràtica del govern, sinó dels esforços dels pobles d'Espanya i de les forces polítiques democràtiques per assolir la llibertat. El govern ha aconseguit instal.lar la vida del país en el terreny de la reforma no pas aferrant-se al continuisme, sinó fent concessions a la pressió democràtica de la societat.

Santiago Carrillo, designat representant del P.C.E. a la Comissió dels deu.

El fet és, nogensmenys, que el reformisme, després de l'aprovació del seu projecte amb una votació sorprenentment favorable, ha aconseguit una major credibilitat i ha creat serioses dificultats a l'oposició, la qual s'ha vist obligada a adequar la formulació dels seus objectius polítics, a cercar noves formes organitzatives i a acceptar que calia col.locar el combat en un nou terreny. La batalla entre reforma i ruptura quedava també resituada: calia col·locar en primer pla la lluita per desbordar la reforma en favor de la democràcia autèntica.

L'anunci del referèndum va fer trontollar inicialment la unitat de l'oposició, amb el perill que no pogués recuperar la iniciativa, fins ara en mans del govern. L'oposició tenia dues opcions: o aferrar-se a la gesticulació testimonial, tot i mantenint, tal com les havia formulades, les condicions per a negociar la ruptura, o recompondre la seva unitat al voltant de l'objectiu de les llibertats polítiques. La primera actitud significava, en la pràctica, renunciar a fer avançar el moment de guanyar la democràcia; la segona ens apropava més a aquest objectiu, i això no volia dir -no vol dir- renúncia a la ruptura i als objectius rupturistes, sinó resituar aquests objectius i menar la lluita per aconseguir-los en les noves condicions del reformisme. D'un reformisme que -cal repetir-ho- incorporava ja elements de ruptura. Calia, de més a més, una nova concepció dels instruments organitzatius de l'oposició, instruments que han exigit i exigeixen notables servituds a totes les forces polítiques pel que fa a la pròpia especificitat i independència. El reformisme havia mostrat la seva capacitat d'atraure cap a les seves posicions una part de l'oposició, inequívocament unida mesos enrere davant de la imposició barroera del tàndem Arias-Fraga.

La batalla per la democràcia quedava situada, doncs, en el terreny de la reforma i, més concretament, en el terreny de les eleccions de la reforma. Recuperar la iniciativa política exigia cercar noves perspectives en el quadre general de la proposta reformista.

Es per això que, davant de la convocatòria del referèndum, l'oposició ha recompost la seva unitat al voltant de l'exigència de les llibertats. Es per això, també, que s'ha situat al centre de gravetat de la vida del país un nou tipus d'unitat política, capaç d'imposar la negociació efectiva amb el govern.

(Passa a la pàgina següent)

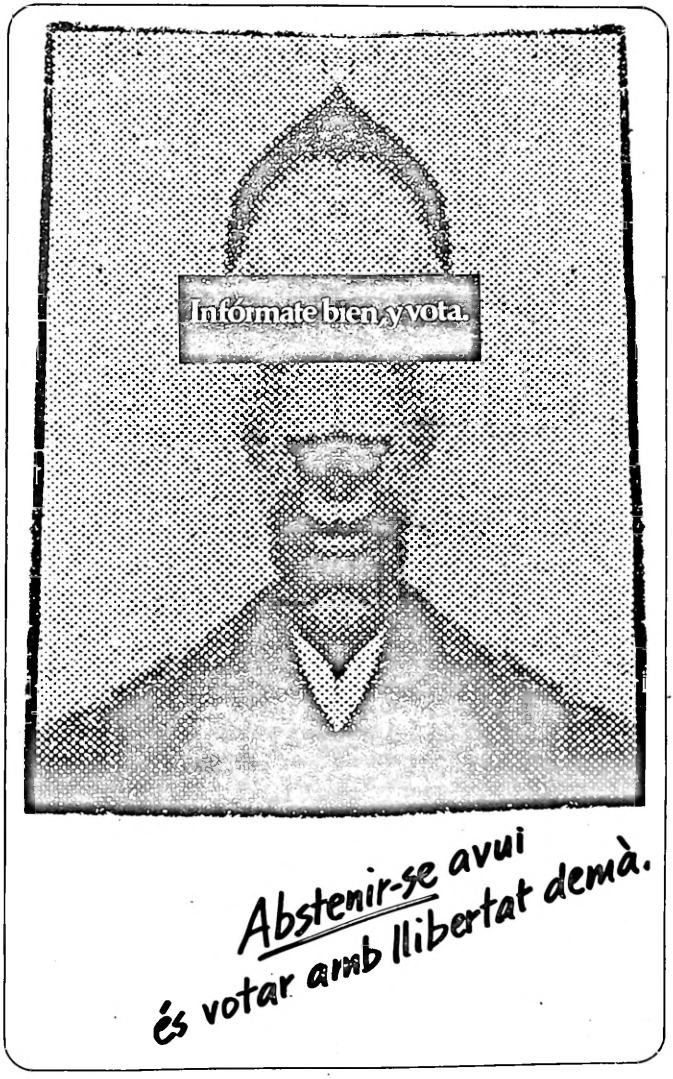

el moment polític

DEL FRANQUISME A LA REFORMA

(Ve de la pàgina anterior)

Aquest és, sens dubte, el tret més característic de l'actual situació. Per primera vegada, pràcticament totes les forces de l'oposició de l'Estat espanyol, de dreta,centre i esquerra, s'han posat d'acord en exigir del govern unes condicions mínimes per a participar en el referèndum i en les eleccions.Aquesta és una gran victòria de l'oposició democràtica. L'abast d'aquesta victòria no disminueix pas pel fet que els presupòsits polítics al voltant dels quals s'ha fet la unitat no coincideixen exactament, pel que fa a la claredat de les formulacions, amb les condicions de ruptura aprovades per la POD i altres instàncies unitàries. Les set condicions de l'oposició, definides a Madrid, expressen la voluntat democràtica de l'oposició d'acord amb la correlació real de forces. Per primera vegada, la negociació apareix com una cosa probable i no com una mera expectativa de futur, tal com posà en relleu el resultat de l'entrevista de Suárez amb l'Equip Demòcrata-Cristià de l'Estat espanyol.

El nomenament de deu personalitats per a constituir la comissió negociadora i l'anunci que el govern ha designat -bé que encara no de manera oficial- el vice-president Osorio per discutir les condicions de l'oposició, confirmen aquesta probabilitat.

La creació de la comissió dels deu és un pas fonamental en la direcció d'allò que avui és essencial: imposar les condicions d'un procés electoral lliure, imposar la batalla per la llibertat i desbloquejar, d'aquesta manera, la situació en un sentit democràtic.

La composició de la mateixa comissió expressa prou clarament l'abast d'aquesta victòria. La presència del PCE, de les organitzacions sindicals i de representants de les nacionalitats dóna un caràcter clarament rupturista a la negociació, ja que cal no oblidar que l'exclusió dels comunistes, d'ofegament de les reivindicacions nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia, i la no intervenció dels treballadors en el procés de canvi han estat i són propòsits fonamentals de la Reforma.

Des del punt de vista de Catalunya, els acords de l'oposició reunida a Madrid constitueixen un èxit considerable i no solament per la presència de Jordi Pujol a la comissió dels deu. De fet, Catalunya avança sobre el procés polític real i arracona part de les interferències a l'activitat unitària. La participació a les reunions de Madrid de l'Assemblea de Catalunya, dels partits més significatius del Consell i, més enllà, de forces polítiques del centre-dreta no incorporades fins ara als organismes unitaris, situa en les coordenades del realisme polític el problema, entre d'altres, de la veu pactant, que pretenia atribuir-se amb caràcter exclusiu el senyor Tarradellas.

L'avanç, doncs, situats com estem en el terreny de joc de la reforma, és considerable Això, és clar, a condició de no cedir a les pressions governamentals, que podrien expressar-se en la no acceptació d'algun dels representants designats per l'oposició per tal d'iniciar les negociacions. I també a condició d'empènyer amb més força, des de posicions unitàries inequívoques, la batalla per una consulta electoral lliure i per l'abstenció en un referèndum sense llibertats. La negociació amb el govern,que difícilment donarà resultats concrets abans de la convocatòria del 15 de desembre, no ha de servir per instal.lar-nos en l'atentisme, sinó per estimular la campanya massiva per l'abstenció. La negociació és una part del combat per la llibertat i ha de significar un estímul per a instal.lar definitivament en el centre de les preocupacions de tot el poble la necessitat de guanyar, ara, aquest combat. Conquerir la llibertat només és possible amb la lluita de les masses.Cal fer, doncs, que aquestes vegin la negociació com un aspecte de la lluita i no se'n mantinguin al marge com a mers espectadors passius.

I, pel que fa als comunistes, cal comprendre que la batalla per la legalització del PSUC, per la legalització del PCE, queda també resituada. A les portes de la legalitat conquerida, els comunistes hem d'actuar com si ja fossim legals i cercar decididament el suport de les masses amb audàcia, fermesa i responsabilitat.

Joan Busquet i Duran

JORDI PUJOL, A LA COMISSIÓ DELS DEU

Tota l´oposició democràtica reunida a Madrid dimecres, dia 1, va decidir nomenar una comissió, formada per deu persones representants dels més importants corrents polítics, per tal de negociar amb el govern perque hi hagi garanties democràtiques en qualsevol procés electoral.

El secretari general de Convergència democràtica de Catalunya, Jordi Pujol, ha estat elegit, en una reunió de partits polítics catalans, per formar part de l´esmentada comissió.

La Comissió Permanent de l´Assemblea de Catalunya es reunirà el dia 19 per ratificar els acords de la reunió de Madrid.

La Comissió negociadora estarà integrada per un representant dels corrents polítics: liberal, socialdemócrata, demócrata-cristià i comunista, dos representants dels grups socialistes i un representant de Catalunya i Euskadi i Galícia, a més d´una persona designada per les organitzacions sindicals.

VIOLA A LA CASSOLA

L'alcalde Viola ha estat cessat. El procediment ha estat el mateix del seu nomenament, no podia ser d'una altra manera. La seva desaparició de la Casa Gran ha suposat una victòria per al moviment ciutadà que havia demanat amb insistència la seva dimissió. Malgrat aquest èxit de l'oposició ciutadana -a falta de poder votar l'alcalde l'hem fet "botar"-, no s'ha solucionat el problema de fons i el nou batlle, senyor Socias Humbert, ha estat designat seguint els mateixos procediments antidemocràtics que van portar el senyor Viola a l'Ajuntament i que van fer que estigués mancat del suport popular imprescindible per tal de donar solucions als nombrosos problemes que en aquests moments té plantejats la nostra ciutat.

Aquest home que amb la seva oratòria va aterrir les terres de Lleida i va fer tremolar els fonaments de la Casa Gran se'n torna a Madrid ja que la desagraïda ciutat no tan sols no li ha fet cap monument sinó que tampoc no ha reconegut els seus grans mèrits:vaga de funcionaris que va estar a punt d'acabar en tragèdia, aprovació d'un Pla Comarcal contrari als interessos de la població, caràcter dictatorial de la seva gestió, etc. La majoria de regidors, coneguts pel seu amor a la llengua i la cultura "vernacles", van quedar profundament emocionats per les seves llàgrimes al discurs d'acomiadament i,fins i tot, algú va entonar la "Cançó dels adéus" -no sabem si en castellà-. El poble, marginat com sempre de les decisions dels nostres "inquebrantables" governants, ha quedat content però amb una certa recança, ja no podrà cridar unànimement allò de: "Viola dimissió per feixista i per...".

Es important, però, que la lluita per uns Ajuntaments catalans i democràtics hagi aconseguit la seva primera fita: la desaparició de Viola. Ara ens cal de continuar amb noves forces per aquesta mateixa via.

EL PRIMER CONGRÉS DE LA UNIÓ DE PAGESOS

"VOLEM VIURE DE LA TERRA"

Uns dos mil pagesos, procedents d'arreu de Catalunya, es reuniren el 28 de novembre al Casal de l'Espluga de Francolí per celebrar el I Congrés de la Unió de Pagesos.

La taula presidencial, ocupada per 21 pagesos i dos moderadors, tenia una sola llegenda: VOLEM VIURE DE LA TERRA. UNIÓ DE PAGESOS.

Aquest lema ha impregnat tots els debats, les ponències i les plataformes reivindicatives, i expressa una condemna rotunda de la política antiagrària i antipagesa practicada durant 40 anys per la dictadura, al servei de l'oligarquia financera i terratinent.

Els resultats del Congrés han estat molt positius perquè les seves deliberacions han vingut precedides per nombroses presentacions públiques de la Unió en assemblees pageses de molts pobles i moltes comarques de Catalunya; per una preparació col.lectiva de les ponències i una discussió a fons de tots els temes. Totes les comarques han pogut millorar les ponències amb les seves aportacions constructives i les experiències pròpies. El Congrés no ha estat més que la culminació de tot aquest treball.

Les ponències presentades foren les següents: *El sindicalisme al camp, Cooperativisme, Política agrària, Monopolis i integracions, La terra: cap a una nova llei de contractes de conreu.* També fou presentat un projecte d'*Estatuts* de la Unió de Pagesos.

En Josep Vidal, el conegut "Pep Jai", del Baix Penedès, va obrir les sessions afirmant que "la pagesia catalana és aquí, és a dir que no ha mort". Ha arribat el moment de dir prou! -va dir- i d'acabar amb la corrupció, la immoralitat i la burocràcia.

La intervenció més emotiva fou la de Ramon Mas, de Sant Cugat, únic supervivent de l'Executiva de la UNIÓ DE REBASSAIRES, el qual va denunciar l'estafa de les expropiacions i la mentida de les Germandats, que actuen de control policíac. Una forta ovació va seguir a les seves paraules.

Conrad Rebull, del Baix Camp, va dir que "hem de perdre la por" i que més val perdre una collita que "treballar sempre per a ells". Josep Pau, d'Arbeca, va subratllar que no s'han d'enfrontar els treballadors del camp amb els de la ciutat, i que "la por, la vencerem amb la unió".

Totes les ponències foren aprovades. La de la terra fou la que va suscitar més objeccions. La mesa feu constar, ai xò no obstant, que l'aprovació tenia un caràcter purament provisional, perquè calia obrir un nou període de discussió a fons, amb l'aportació de modificacions i esmenes, que culminaria en el Congrés Constituent de delegats, l'any vinent, amb la qual seria definitivament constituïda la Unió de Pagesos, com a sindicat unitari, democràtic i independent dels pagesos del camp català.

L'ambient hi fou extraordinari durant tota la jornada. La presència de dones i joves fou notable. Amb el Congrés, la força i el prestigi de la Unió, surten augmentats. La Unió de Pagesos apareix com el sindicat de tots els conreadors directes (siguin propietaris, arrendataris, etc.) del camp, la veu unitària i l'organisme mobilitzador de tot el camp català.

Es va decidir de promoure una campanya a favor d'una nova Llei de Contractes de Conreu i una explicació a l'home de la ciutat per tal d'aclarir que no són els pagesos els responsables dels forts augments de preus dels articles alimentaris.

El Congrés no ha d'interpretar-se com un fet d'interès només per als pagesos: és un esdeveniment que afecta a tota la societat i que pot ser decisiu no sols per al triomf de la democràcia, si nó també per la futura correlació de forces en el desenvolupament de la democràcia. Els treballadors de la ciutat han de valorar la importància extraordinària del sorgiment d'un moviment socio polític d'aquesta envergadura al camp, que ja ha quatllat, que està cridat a créixer ràpidament i que serà un aliat en les lluites que s'apropen. Cal destacar també el seu caràcter unitari, el fet que, a diferència del que ha passat al si de la classe obrera, les maniobres divisionistes entre la pagesia hagin fracassat fins ara.

Després del Congrés, la implantació de la U. de P. i el seu nombre d'afiliats creixeran. Urgeix l'obertura de locals. Cal que la U. de P. omplí el buit que comença a manifestar-se amb l'ensorrament de les germandats verticalistes. Els pagesos han de saber on acudir per plantejar els seus problemes.

Els Comitès del Partit i els seus militants han d'assumir plenament els seus deures envers el camp. Han d'impulsar amb totes les seves forces el desenvolupament unitari de la Unió de Pagesos i contribuir a la comprensió dels problemes agraris per la gent de ciutat per tal d'enfortir l'aliança de tots els treballadors contra la política antidemocràtica del gran capital.

G.A.

salutacions

Van enviar una salutació al Congrés el IV Encontre d'Organitzacions Camperoles de l'Estat Espanyol, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya, l'Assemblea de Catalunya, el Congrés de Cultura Catalana, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, els sindicats obrers de Catalunya. Diverses personalitats eclesiàstiques van enviar-hi també missatges: els abats de Montserrat i Poblet, els capellans del bisbat de Tortosa i els de quinze pobles de Ribera d'Ebre i el Priorat.

L'EXPEDIENT AL DIRECTOR DE TREBALL

NO ES POT RESOLDRE EN EL REGISTRE

El company Busquet no s'ho creia. La setmana passada va rebre una carta en el seu domicili particular amb la capçalera del Ministeri d'Informació i Turisme. Era un expedient, instruït pel fet de ser director de TREBALL, *"publicació,* diu el Ministeri, *que no figura inscrita a nom de cap persona natural o jurídica, en el Registre d'Empreses Periodístiques".*

En llegir la carta en Busquet a la redacció de TREBALL, ens van agafar ganes de riure a tots plegats si no fós que la carta suposa una amenaça i és, en definitiva, un atemptat més contra la llibertat d'expressió. Cal reconèixer que és graciós rebre del Ministeri una crítica per no haver inscrit TREBALL en el Registre d'Empreses Periodístiques! Quina barra... Que no saben al Ministeri, que TREBALL és l'òrgan d'un partit prohibit, il.legal, perseguit? O és que confonen els seus desitjos per realitats i voldrien haver resolt la "qüestió comunista", presentant-la com un problema administratiu?

Convindria que fessin memòria. Es cert que de TREBALL se'n venen avui arreu de Catalunya, públicament, al carrer, a les fàbriques i a la universitat, prop de 20.000 exemplars. Els comunistes i els demòcrates ho han imposat després d'anys de persecucions. O cal recordar els qui han anat a la presó per tenir un exemplar de TREBALL a la butxaca quan la policia els registrà? O els qui en els anys del franquisme més negre foren afusellats, com Puig Pidemunt, per ser precisament, en aquest cas, el director de TREBALL?

TREBALL està disposat a complir els mateixos tràmits administratius que qualsevol altra publicació (tot i que esperem i lluitem per tal que els tràmits en materia de premsa siguin els mínims, com correspon a una premsa lliure i a la plena llibertat de creació d'empreses periodístiques); ara bé, ens sembla que el "problema" de TREBALL, com el de moltes altres publicacions avui encara il.legals, no es pot resoldre en el registre d'empreses periodístiques.

A.C.

RDA: UNES MESURES INACCEPTABLES

Un grup d'intel.lectuals i professionals catalans signaron, la setmana passada, un escrit dirigit al president del Consell d'Estat de la República Democràtica Alemanya, protestant per la mesura presa pel govern de la RDA negant al cantant Wolf Biermann l'entrada al seu país i despossèint-lo de la seva ciutadania. Entre els que van signar el document hi trobem noms coneguts com els de Raimon, Pi de la Serra, Lluís Llach, Antoni Tàpies, Lluís Maria Xirinachs, Josep Benet, Manuel Sacristán, Josep Fontana, Manuel Vàzquez Montalban i Agustí de Semir. Tots ells i d'altres es pronuncien en contra d'una decisió que consideren *"incompatible amb els principis que han d'inspirar la construcció de tota societat socialista'* alhora que declaren assumir aquests principis en el marc de la lluita pel socialisme.

La presa de posició d'aquests intel.lectuals catalans és semblant a la que s'ha produït paral.lelament a França, on una cinquantena d'escriptors han fir mat una crida a favor de la restitució de la ciutadania de la RDA a W. Biermann, i a Itàlia, on el sindicat nacional d'escriptors ha cursat un telegrama a l'organització dels escriptors de la República Democràtica Alemanya perquè es pronunciï a favor de la continuïtat de l'obra artística de Biermann al seu país i que es mantinguin els seus drets de ciutadà.

Poeta, cantant i escriptor, Wolf Biermann vivia a la RDA voluntàriament. Havia escollit la República Democràtica com a pàtria d'adopció, després d'haver viscut de jove a la República Federal. Va prendre aquella decisió com a comunista, malgrat les crítiques que sempre havia formulat sobre determinats aspectes de la vida política de les democràcies populars. Es per haver mantingut aquestes crítiques, arran d'una gira per la República Federal, que ha estat de fet, expulsat del país. Un país, la RDA, on no caben doncs, els qui com Biermann, comunistes, fan de la crítica l'instrument de la seva expressió artística. Aquesta és una concepció del socialisme a la qual nosaltres no podem prestar suport. I, per dir-ho amb les mateixes paraules de les Joventuts Comunistes Franceses, *"el socialisme pel qual nosaltres lluitem no pot fer aquest mesures d'aquest tipus.*

A.C.

LA VAGA DE ROCA EN UNA SITUACIÓ LÍMIT

solidaritat, ara

Els prop de cinc mil treballadors de Roca, de Gavà, porten un mes de vaga. El conflicte es va iniciar davant de la negociació del conveni "interprovincial de factories Roca". La direcció patronal va començar de posar traves a les formes de representació obrera i refusant, de totes totes, les reivindicacions dels treballadors al conveni. Varen iniciar-se els aturs d'una hora i dues hores com a mitjà de pressió. La resposta patronal va ésser de nou la repressió: un dels treballadors representatiu era sancionat amb set dies i, en veure que les assemblees continuaven i que hom parlava d'una acció de 24 hores, despatxà un dels delegats.

Els treballadors començaren una vaga total dilluns 8 de novembre. L'endemà, van ser desallotjats per la Guàrdia Civil. Durant tota la setmana Gavà i Viladecans viuren hores de molta tensió i violència: enfrontaments constants amb la Guàrdia Civil, ja que aquesta va "assetjar" materialment els voltants de la fàbrica i el Poblat Roca. En els xocs es produïren nombrosos masegats i vuit treballadors foren detinguts (quatre resten encara a la presó). De nou la intervenció de l'empresa féu palesa la seva fama de "bunkerista", ja que lliurà prop de cinquanta lletres de comiat i sancionà més d'un miler de treballadors amb vint-i-un dies de suspensió de feina i sou.

Des d'aleshores, el conflicte s'ha anat radicalitzant més i més. La negociació no ha avançat gens. Les limitacions a les assemblees dels treballadors han estat constants i les situacions de violència, de terror, es repro duïren: el tristament famós "20-N", hom dipositava un artefacte rudimentari a les oficines de Roca. Dos artefactes incendiaris han afectat la botiga d'un dels delegats despatxats i han continuat les amenaces de mort de l'extrema dreta, dels "guerrilleros", contra els dirigents obrers.

Però, qui és el culpable d'aquesta situació límit, d'aquest atzucac?

Sens dubte el principal responsable de la situació és la direcció empresarial de Roca. Per a ella només compten les xifres de creixement constant del negoci i el manteniment del "principio de autoridad". Mai no s'ha preocupat del nombre de treballadors que agafaven la silicosi a causa de les condicions de treball. Tampoc mai no ha oblidat que els habitatges del Poblat Roca podien ésser un negoci paral.lel. Ha aprofitat tant com ha pogut els quaranta anys de dictadura per augmentar els seus beneficis, com fos. Fins i tot els veïns més conscients d'aquest poble deien: "Anem a l'Ajuntament de Roca, perdó, al de Gavà...", perquè un nombre important de regidors eren també tècnics o administratius de la Roca (la qual recompensà llurs activitats "cíviques" en "defensa de la vida ciutadana"). L'empresariat de Roca és el principal culpable... però també ho són les autoritats locals i el Govern Civil. El clima de terror i violència que, intermitentment, es viu a Gavà i a Viladecans només es pot entendre a partir de les intervencions repressives de la Guàrdia Civil, de la Policia Municipal i de "forces paral.leles" que, en aquests pobles, gaudeixen d'un marge de maniobra increïble.

També és responsable de l'intent d'aïllar els treballadors de Roca, d'entrebancar una sortida al conflicte, l'OSE. Els dirigents provincials d'aquest organisme han posat noves barreres a la negociació, tot pretenent assenyalar què és i què no és representatiu en les formes organitzatives dels treballadors i volen ésser ells els qui determinessin "l'ortodòxia de l'elecció" o la "salubritat" dels escollits. Amb aquest debat estèril menat per l'OSE transcorriren dues setmanes de la vaga. Tots aquests elements han comportat que una part de la direcció obrera de la lluita, molt propensa a actituds maximalistes, de "caixa o faixa", es radicalitzés encara més i no es cansés de repetir crides a la Vaga General. Independentment dels errors d'anàlisi de les diferents concepcions sindicals que hi pugui haver, una cosa és molt clara: que l'intent d'aïllar la lluita de Roca és molt seriós i que és urgent donar-li una resposta.

Els treballadors del Baix Llobregat ja han assumit aquesta responsabilitat: recollides de diners a les fàbriques, assemblees obreres, actes populars. Mentrestant, els dirigents de la comarca cercaven obrir vies de negociació a través de les resolucions de les assemblees dels representants obrers dels pobles del Baix Llobregat.

L'intent de fer de Roca una altra Motor Ibèrica és molt clar. Només la pressió solidària podrà fer recular aquesta empresa "bunkeriana" i els seus aliats.

Per això, tots els lluitadors, tots els demòcrates han de veure com a cosa pròpia la SOLIDARITAT AMB ROCA.

Francesc

MITING FEMINISTA

AMNISTIA PER A LA DONA

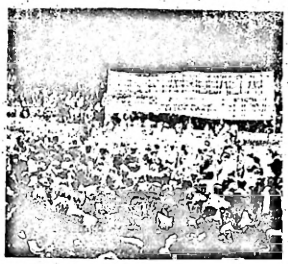

Unes cinc mil persones, la majoria de les quals dones, s'aplegaren dissabte al Palau dels Esports de Barcelona per assistir al primer míting feminista de la postguerra. "Amnistia per a la dona" i "Igualtat, llibertat" foren les consignes principals de l'acte. I també "Abstenció al referèndum" i "La dona, amb la reforma no es conforma".

VAGA GENERAL DELS MESTRES ESTATALS

prop de 100.000

La vaga dels mestres de les escoles estatals ha tingut, pràcticament, característiques de vaga general del sector.

S'ha aconseguit una mobilització a nivell de tot l'Estat espanyol amb la participació de les "52 provincies",

L'àmplia participació en la lluita, n'ha estat un dels trets fonamentals. De 60.000 mestres que iniciaren l'acció es va aconseguir en dos dies d'arribar als 95.000.

Però no solament per aquesta massivitat ha estat important sinó que s'hi han manifestat molts altres factors que val la pena remarcar.

L'acció s'ha realitzat conjuntament per mestres numeraris i no numeraris. Malgrat l'interès del règim de separar i enfrontar els mestres que es troben en diferents condicions de treball, els mestres de les escoles de l'Estat han demostrat que hi ha uns problemes que els són comuns i que han de solucionar-los conjuntament. Sense que això signifiqui l'oblit de les seves reivindicacions específiques, les quals han d'integrar-se en un mateix programa.

En segon lloc, s'ha aprofitat un esquelet organitzatiu que, malgrat les seves limitacions, va ser arrencat al MEC en les lluites del curs passat. Els mestres no s'han limitat a utilitzar aquests mitjans, sinó que han continuat creant unes organitzacions democràtiques i representatives des de la base: claustres, assemblees de zona, coordinadores i assemblees generals, continuant el procés iniciat en les lluites anteriors.

La constitució de l'Assemblea de representants d'àmbit estatal ha significat un avenç molt important, ja que ha permès la convocatòria de la vaga. Però hi ha encara un camí a fer: el procés democratitzador des de la base no es presenta de la mateixa manera en les diverses zones del país i per tant el grau de representativitat és també diferent; l'intent d'homogeneïtzació dels representants també ha trobat les seves dificultats. Es tractarà, per tant, d'ajudar les zones més enraderides a fer organitzacions democràtiques de base i aconseguir una gran organització unitària dels ensenyants.

En tercer lloc, si bé les reivindicacions dels mestres han tingut com a base aspectes econòmics i condicions de treball, s'hi han inclòs altres que plantegen un autèntic procés de democratització de l'ensenyament. I, per últim, el Ministeri i el mateix govern, encara que no hagin volgut negociar, no han tingut més remei que obrir unes converses i, a més, han constatat la forta decisió dels mestres i la gran força que els dóna la unitat i el suport d'una àmplia majoria de la població.

Els mestres estan disposats a continuar exigint solucions als seus problemes i als de l'ensenyament, malgrat l'intent del Ministeri de frenar les lluites i de desprestigiar mitjançant mentides i tota mena de maniobres la gran mobilització.

L.T.

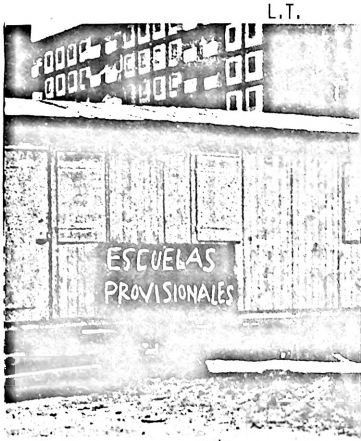

vida del partit ★ vida del partit

PLENS, ASSEMBLEES I CONFERÈNCIES DEL PSUC

Són nombrosos arreu Catalunya els plens, conferències i assemblees del Partit. Aquesta setmana recollim el IV Ple de l'organització de Badalona, una assemblea de dones comunistes de Cornellà i Sant Joan Despí, un Ple de l'organització del Vallès Oriental i els plens del Partit de Seat i de la DAMM.

Assistiren al Ple de Badalona 180 companys, entre ells delegacions del Partit de Sant Adrià del Besòs, Santa Coloma de Gramanet i de la Joventut Comunista. S'hi va elegir un Comité Local de 18 membres i s'hi analitzaren les qüestions relacionades amb la política unitària, moviment obrer i construcció d'un partit de masses en el context de la política global del PSUC. S'hi valorà positivament el creixement del partit entorn del 40 Aniversari amb més de cent nous militants.

A L'Assemblea de dones fou posada a debat tota la problemàtica de la dona, sobretot pel que fa referència a la dona treballadora. Les 160 assistents arribaren a les conclusions següents: participar activament en la campanya de l'abstenció al Referèndum tal com l'havia plantejat el govern, potenciar la Coordinadora de Dones, crida a les dones a ingressar al PSUC, el partit de l'alliberació de la dona.

El Ple del Partit del Vallès Oriental aplegà 170 militants de la comarca i fou presidit per en Joan Ramos, membre del Comité Executiu. En aquest Ple es va posar a debat fonamentalment la qüestió del Referèndum, la construcció del sindicat de CCOO i les experiències de la vaga del dia 12.

El Ple de l'organització de la Seat va evidenciar un procés de redreçamet d'aquesta important empresa després d'una situació difícil. El Ple elegí un nou comité i comptà amb la presència de Gregori López Raimundo.

Al Ple de la DAMM es tractà de les experiències de la vaga del dia 12 i s'acordà d'endegar una campanya per l'abstenció en el proper referèndum.

II ASSEMBLEA SOBRE L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

Diumenge, dia 28, va tenir lloc la II Assemblea del PSUC per tal de tractar sobre l'alliberament de la dona. Hi assitiren unes 150 companyes de quasi totes les comarques catalanes, en una llarga sessió que durà 10 hores.

L'ordre del dia estava dividit en tres punts:

-Què és el feminisme?

-Moviment de dones. Perspectives

-La militància de les dones al Partit.

L'Assemblea va constatar un gran avenç en relació amb la primera convocada fa uns quants mesos. Es va veure com totes les organitzacions del Partit havien assumit el problema a nivell teòric i que això s'havia traduït en avenços importants a nivell pràctic.

També es va posar de manifest el poc aprofitament de quadres femenins en les tasques generals del Partit.

A la darrera part hi féu acte de presència el secretari general del PSUC Gregori López Raimundo que intervingué sobre la situació política actual.

PER NADAL, TOTS A CASA!

El govern reformista Suárez, encara que es disfressi de demòcrata amb tot el "tinglado" del referèndum,ensenya la cua quan manté els presos polítics tancats, quan segueix detenint gent i prohibint-ho tot,quan persisteix en la repressió contra les forces democràtiques i populars.

Precisament aquests dies s'han produït centenars de detencions (més de 80 només a Madrid) a tota la geografia de l'Estat espanyol. Molts actes polítics han estat prohibits: han estat segrestats llibres i publicacions, s'han multiplicat els actes impunes dels ultres contra periodistes, artistes, advocats, llibreters i llibreries, es mantè l'arbitrarietat repressiva a les ordres del reformador Martín Villa.

¿Com podem acceptar en aquestes condicions la farsa del referèndum? Respondre amb *l'abstenció activa,amb una ofensiva decidida per les llibertats polítiques i nacionals* és el deure de totes les forces polítiques i socials partidàries de la democràcia.

A situar l'Amnistia total com la primera exigència del canvi democràtic ajuda la gran campanya "Per Nadal, tots a casa", que està trobant un ressò múltiple a tot Catalunya.

Les Associacions d'Ex-Presos Polítics, Pax Christi, Drets Humans, l'Assemblea de Catalunya, el Col.legi d'Enginyers, el de Llicenciats i altres en-

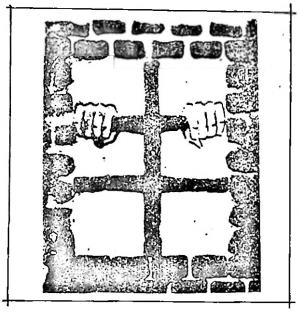

titats professionals, culturals i polítiques s'han adherit a la campanya. En Lluís M. Xirinacs ha cridat els cristians i homes de bona voluntat a fer vetlles nocturnes els quatre diumenges d'advent a parròquies i temples,i a dur a terme concentracions pacífiques davant totes les presons el proper 24 de desembre. El dia 21, en un gran local de Barcelona, tindrà lloc un acte pro Amnistia, amb en Xirinacs, a les 10 de la nit.

Cristians pel Socialisme,en adherirse a la campanya, diu que *"l'amnistia no és una operació enllestida quan encara resten presos polítics a les presons, cosa que per altra banda revela la realitat d'una violència institucionalitzada a través de la manca de llibertats polítiques i sindicals"*.

A Barcelona, desenes de destacades personalitats de la vida cultural, social, política i religiosa, encapçalats pels familiars dels presos polítics,han signat un escrit sol.licitant del governador civil autorització per realitzar *una manifestació pacífica massiva per l'amnistia diumenge 19 de desembre, a les 12 del migdia*,amb el mateix recorregut que el que va ser sol.licitat el dia 1 de febrer, quan va tenir lloc la gran manifestació ciutadana, que tots recordem.

A Mataró, les entitats cíviques han convocat una altra manifestació pro Amnistia per al proper 11 de desembre, a les 5 de la tarda, a la plaça Santa Anna.
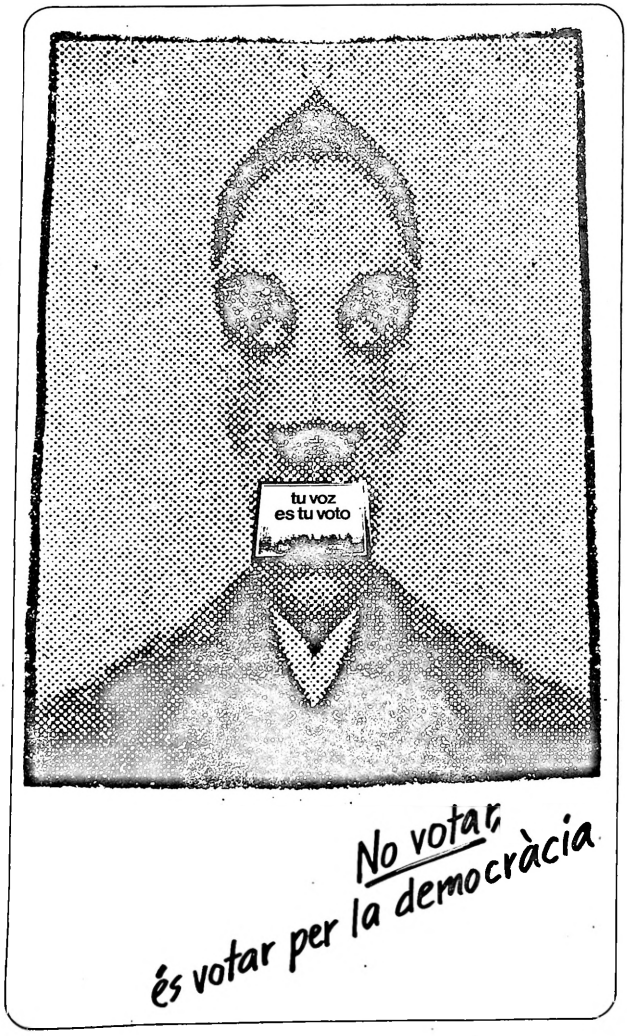
Totes les organitzacions del PSUC, i en particular els militants del Partit a Barcelona, hem d'esforçar-nos per estar al cap de la manifestació de masses en aquesta gran campanya per l'Amnistia,per tal de convertir el "Per Nadal tots a casa" en una realitat victoriosa.